

d'herència i ho retorna a la casa; les 500 lliures, unes 1.533 ptes. de les de llavors. Finals de la vida, poca salut, li permeten temporades a casa: les cases eren grans i poblades. Les arribades eren esperades: tots a rebre'l, germans, nebots, mossos. De lluny se'l sentia perquè venia tocant la flauta, que ell mateix s'havia fet amb una canya. Deia missa a Sant Simplicí, mentre es veia també córrer algun ratolí. Hi anava dalt d'una euga blanca, de costat. Els nebots, en Pere i en Joan, xicotets com tots, cop de vímet a les anques de l'euga, i ja teníem l'oncle dret, a terra. Però no sabia què era enfadar-se; per això era escaient a tots.

1900 Són ja els temps del nostre avi, en Josep Riera Camp, en el record dels grans del poble, en Puig. Aprengué ofici d'esparter. Hereu, per vocació del germà gran. Casat amb Teresa Pujol, de Can Llobera de Llinàs. Molta gent a la casa, família i mossos, i un cosí incapacitat, Francesc, que era «benigne». Tothom tenia feina. Recorden la vida de la casa en aquells anys. L'entrada i el gran arc. L'antiga escala, arrancant a l'esquerra, una llosa enorme cada graó. Que costava de fregar! Després la tragueren i feren la nova, com ara. A l'esquerra, menjador i cuina, amb la gran llar, central, podia donar-s'hi la volta, l'escó a l'esquerra, banc al fons, porta a la dreta cap el pastador, el pare feia el pa, era molt bo. Al fons el rebost, darrera l'escala. A l'esquerra de l'entrada, celler, cubs, botes. Les veremes entraven per la porta gran, a aixafar-les sobre el cub, a peus. Dalt la gran sala, les grans habitacions, els finestrals amb els festejadors, l'urna amb la imatge; i tot un cos d'edifici afegit a l'esquerra de la façana per allotjar mossos, entrant per baix i també per dalt la sala, que amb bon gust es va enderrocar allà el 30, deixant-ho com és ara.

La vida casolana, la mare, en Pere i en Joan, les noies, la Margarida que seria la nostra mare, Angeleta, Maria, Montserrat, Mercè (casada Molins, a Parets) i Magdalena, ara a Barcelona.

Les noies col·legi a Caldes, diumenge missa a Santa Eulàlia, al banc de Can Puig. Algun diumenge, el tercer diumenge, a Rosari amb exposició. Algú tenia que quedar-se a casa. La por que hi havia passat!... Passaven pel pla del Rull. Allí un dia s'hi va suïcidar un desgraciat que havia matat un notari de Granollers. Féu el clot, l'omplí de llenya, féu foc i es matà d'un tret creient caure al foc. No fou així, sols es cremà els peus...

En Josep Riera era administrador i coneixedor, no pagès. Administrava moltes finques, l'Atzet de Bigues, Can Carreras, Can Colomines de Llerona, Can Farell i altres, que li donava més que la finca. Era íntegre, conseller, l'advocat dels pobres, joves i vells. Problemes de testaments, de camins, coses que el notari no sabia fer entendre, el Puig ho resolía. Bon coneixedor de lleis i de català. Fou 20 anys alcalde, menys 2 que ho fou l'Uñó. Primer la llum d'espelma. Després el gasòmetre instal·lat. El pou i l'oncle traient aigua, després la bomba.

Sempre els mossos, en Jaume de Can Xaró des de sagal, després masover.

En Pere, nascut el 1898, des dels 20 anys, demostra inclinació al bestiar, fires i Cerdanya. L'agricultura la portava en Joan. Unes 60 quarteres de gra, 2 o 3 de regadiu, regant de l'aigua de Can Vendrell, que anava a la bassa de Maspons i en regaven un dia